

παιδίον ἔτι, ἔλαβον δις τὴν τόλμην νὰ πράξω.

Ἐλπίζω, κύριε, ὅτι εὐμενῶς θέλετε δεχθῇ τὴν ἐλαχίστην ταύτην προσφοράν, ὡς καὶ τὴν ἔκφρασιν τῆς διακεκριμένης πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψεως, νέου, σήμερον εἰσερχομένου πράγματι εἰς τὸν βίον καὶ ἀναγράψαντος ἐπὶ τῆς θύρας αὐτοῦ τὴν Εὐαγγελικὴν ταύτην ἀρχήν, «Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους.»

K. Γ. Κ.

ΩΦΕΛΙΜΟΤΗΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

(Ἐκ τοῦ Ῥόλλεν)

Βεβαίως οὐχὶ ἄνευ λόγου ἡ ἱστορία πάντοτε ἀνεγνωρίσθη ὡς σὺ φῶς τῶν καιρῶν, ἡ ἀποθήκη τῶν γεγονότων, ὁ πιστὸς μάρτυς τῆς ἀληθείας, ἡ ἀρχὴ τῶν καλῶν συμβουλῶν καὶ τῆς συνέσεως, ὁ κανὼν τοῦ πολιτεύεσθαι καὶ τῶν ἠθῶν.

Ἄνευ αὐτῆς, περικεκλεισμένοι εἰς τὰ ὅρια τοῦ αἰῶνος καὶ τῆς χώρας, ἐν οἷς ζῶμεν, περικεκλεισμένοι εἰς τὸν στενὸν κύκλον τῶν ἰδίων ἡμῶν γνώσεων καὶ τῶν ἰδίων ἀντιλήψεων ἠθέλομεν μένει πάντοτε ἐν εἰδὲι νηπιότητος, ἀποξενούσης ἡμᾶς τῆς παρατηρήσεως τοῦ λοιποῦ κόσμου, καὶ ἐν ἀγνοίᾳ πάντων τῶν πρὸ ἡμῶν γεγονότων καὶ παντὸς τοῦ περιστοιχοῦντος ἡμᾶς.

Τί εἶναι ἡ μακροτέρα ζωὴ, ἢ ἄνθρωπος δύναται νὰ ζήσῃ; τί εἶναι ἡ ἔκτασις τῆς χώρας ἢν κατέχομεν, ἢ ἢν δυνάμεθα νὰ διατρέξωμεν; τί ἄλλο, ἢ ἐν σημείον ἀπαρτήρητον ἀπέναντι τῶν εὐρυχωρῶν χωρῶν τῆς οἰκουμένης, καὶ τῆς μακρᾶς σειρᾶς τῶν αἰώνων, οἵτινες διαδέχονται ἀλλήλους ἀπὸ καταβολῆς κόσμου;

Ἐν τούτοις εἰς τὸ ἀπαρτήρητον ἐκεῖνο σημεῖον ἠθελον περικλείεσθαι αἱ γνώσεις μας, ἂν δὲν ἐπεκαλούμεθα εἰς βοήθειάν μας τὴν σπουδὴν τῆς ἱστορίας αὐτῆς, ἥτις μᾶς περιγράφει πάντας τοὺς αἰῶνας καὶ πάσας τὰς χώρας· ἥτις μᾶς σχετίζει μεθ' ὧν, ὅσοι ὑπῆρξαν μεγάλοι ἐν τῇ ἀρχαιότητι· ἥτις θέτει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας πάσας αὐτῶν τὰς πράξεις, πάσας τὰς ἐπιχειρήσεις, πάσας αὐτῶν τὰς ἀρετὰς καὶ πάντα τὰ σφάλματα· ἥτις τέλος διὰ τῶν σκέψεων, ἃς μᾶς χορηγεῖ, ἡ μᾶς ἀναγκάζει νὰ κάμνωμεν, μᾶς παρέχει ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ προβλεπτικότητα, πολλὴ ἀνωτέραν τῶν μαθημάτων τῶν ἐμπειροτάτων διδασκάλων.

Ἡ ἱστορία καλῶς διδασκομένη καθίσταται σχολεῖον ἠθικῆς δι' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Αὕτη μᾶς περιγράφει τὰ ἐλαττώματα, ἀφαιρεῖ

τὸ προσωπεῖον τῶν ψευδῶν ἀρετῶν καὶ τῶν δημοτικῶν προλήψεων, διασκεδάζει τὴν μαγείαν τοῦ πλοῦτου, τὴν ματαιὰν ταύτην λάμψιν τὴν ἀποτυφλοῦσαν τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ἀποδεικνύει δι' ἀπείρων παραδειγμάτων, πιστικωτέρων ὧν τῶν συλλογισμῶν, ὅτι οὐδὲν ἄλλο εἶναι μέγα καὶ ἐπαίνετον, ἢ ἡ τιμὴ καὶ ἡ χρηστότης. Ἐκ τοῦ θαυμασμοῦ, τὸν ὁποῖον καὶ οἱ μᾶλλον διεφθαρμένοι τῶν ἀνθρώπων δὲν δύνανται ν' ἀρνηθῶσιν εἰς τὰς μεγάλας καὶ ὠραίας πράξεις, τὰς ὁποίας ἡ ἱστορία παρουσιάζει, μᾶς κάμνει νὰ συμπεράνωμεν ὅτι ἡ ἀρετὴ εἶναι τὸ ἀληθὲς ἀγαθὸν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ὅτι αὕτη τὸν ἀναδεικνύει ἀληθῶς μέγαν καὶ ἀξιότιμον. Ἡ ἱστορία ἐπὶ τέλους μᾶς διδάσκει, σεβόμενοι τὴν ἀρετὴν, νὰ διακρίνωμεν τὴν ὠραιότητα καὶ τὴν λάμψιν διὰ μέσου τῶν ρακῶν τῆς πενίας, τοῦ σκότους, τῆς καταγορᾶς τῆς τύχης καὶ αὐτῆς ἐνίοτε τῆς δυσφημίας καὶ ἀτιμώσεως· ὡς τοῦναντίον ἐνσπείρει ἀποτροπὴν καὶ φρίκην κατὰ τοῦ ἐγκλήματος, καὶ ἂν τοῦτο ἤθελε τύχη νὰ ὑπάρχῃ ἐν ἄτομον ἐκλαμπρον, περιπόρφυρον καὶ καθήμενον ἐπὶ τοῦ θρόνου.

K. Γ. Κ.

Η ΜΑΝΑΘΗ.

«Τί περίεργον ὦψάρι!» ἀκούω τινὰς τῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν μου ἐκφωνοῦντας εἰς τὴν θεὰν τῆς προκειμένης εἰκόνης. Καὶ ὁμῶς, μικροί μου φίλοι, τὸ περίεργον τοῦτο κατὰ τὸ φαινόμενον ὦψάρι δὲν εἶναι ἰχθύς, ἀλλὰ ζῶον ἀνῆκον εἰς τὴν αὐτὴν ὁμοταξίαν εἰς τὴν ὁποίαν καὶ σεῖς ἀνήκετε, — τὴν τῶν θιλαστικῶν.

Εἶναι ἀληθὲς, ὅτι τὸ πλεῖστον τῆς ζωῆς τοῦ ζῆ ἐντὸς τοῦ ὕδατος, ὅπου κολυμβᾷ μὲ μεγίστην εὐκολίαν, ἀλλ' ὁμῶς εἶναι θερμόαιμον καὶ ἀναπνέει οὐχὶ διὰ σπαράχων, ὅπως οἱ ἰχθύς, ἀλλὰ διὰ πνευμόνων ὅπως καὶ ὁ ἄνθρωπος.

Εἶναι δὲ τῷ ὄντι περίεργον ζῶον διότι οὔτε λαίμδον ἔχει οὔτε ἐξωτερικὰ ὠτα, πλὴν δύο ὀπῶν, οὔτε σκέλη, οὔτε βραχίονας καὶ ὀφθαλμούς μικροτάτους, τὸ δὲ δέρμα τοῦ φέρει πολὺ ὀλίγας τρίχας καὶ ταύτας ἐπὶ τῆς βράχεως.

Ἄλλ' ἐνῷ δὲν ἔχει βραχίονας, ἔχει χεῖρας καὶ πόδας πολὺ χρήσιμους. Ὀνομάσθη δὲ Μανᾶτη, διότι τὰ ἐμπρόσθια μέλη του ὁμοιάζουν μὲ χεῖρας· καλεῖται προσέτι καὶ θαλασσοῦ ἀγελάς· ζῇ δὲ συνήθως εἰς τὰς ἀκτὰς τῶν τροπικῶν θαλασσῶν καὶ ποταμῶν, ὡς λ. χ. τὴν Ἀμαζῶνα, τὸν Ὀρινάκον κλ. καὶ συχνάκις κά-